

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.348/2024/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Darányi Tibor József egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Polgár Miklós kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (4. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.164/2024/3. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 180.000 (száznolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. január – 2022. április hónapokban a megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság helységi Katasztrófavédelmi Kirendeltség helységi Hivatásos Tűzoltóparancsnokságán hivatásos állományban, tiszthelyettesi besorolási osztályban, szerparancsnok beosztásban, 24/48 órás váltásos munkarendben teljesített szolgálatot. A havonta 8-10 szolgálatot ellátó felperes rendszeresen ellátott szerparancsnoki beosztásához nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat; 2021. januárban 4, februárban 2, májusban 3, júniusban 1, júliusban 3, augusztusban 2, szeptemberben 2, novemberben 1, decemberben 1, 2022. januárban 3, februárban 1, márciusban 1, áprilisban 3 szolgálatban látotta el a szolgálatparancsnoki feladatokat. Ezen időszakot érintően előterjesztett szolgálati panaszát a Főigazgatóság főigazgatója határozatszám 1 szem. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete és az alperes védirata

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2021. január 1. napjától 2022. április 30. napjáig terjedő időszakban – 13 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – bruttó 753.675 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 150 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71.§ (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva a követelés jogalapját ésösszegezerőségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 657.050 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (5) bekezdésére; a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 5. mellékletére; valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi, igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére alapította.

[5] Ítéletének tényállásában rögzítette, hogy a felperes a tárgyidőszakban 13 hónapban 27 alkalommal látott el szolgálatparancsnok-helyettesítési feladatokat, 8 hónapban 2-4 alkalommal, 5 hónapban havi 1-1 alkalommal. Rögzítette, hogy a panaszhatározat a felperes többletfeladat-ellátásának csak annak rendszerességét és 30 napot meghaladó jellegét vitatta, azonban az alperes védiratában már a szolgálatparancsnok helyettesítésének nem többletfeladat voltára is hivatkozott. Megállapította, hogy a szerparancsnok és

szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások. A szerparancsnokhoz képest a szolgálatparancsnok tiszti kategória, képesítési követelménye és illetménye magasabb, szakmailag magasabb kvalifikáltságot, szakértelmet, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelent, ahhoz szélesebb körű utasítási jog, többletkötelezettség és többletfelelősség társul. A szolgálatparancsnoki beosztás (munkakör) feladatai nem tartoztak a felperes munkakörébe. A Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, amelyek korlátlanul nem bővíthetők. A munkáltató utasítása alapján a felperes köteles ellátni a beosztásához nem tartozó tevékenységet is, ugyanakkor ezen feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Az a körülmény, hogy az alperes a felperes munkaköri leírásában meghatározta a szolgálatparancsnok helyettesítését, az eredeti beosztásához képest többletfeladatot és többletfelelősséget eredményezett. A felperes által a szolgálatparancsnok helyettesítése ezen időszakban nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt, ezáltal díjazásra vált jogosulttá. A 30 napos időhatár az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható, mely feltétel a felperes esetében megvalósult. A felperes szerparancsnoki feladatai elvégzése alóli mentesítésére nem került sor, így az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérően, rendszeresen, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdés alapján a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[6] A megbízási díj mértékét a legalább két szolgálatparancsnoki feladatellátással érintett hónapokban az illetményalap 150%-ának megfelelő mértékben határozta meg, figyelemmel a többletfeladatok mennyiségére, a szolgálatparancsnok helyettesítése során a nagyobb létszámú beosztotti számra, a helyettesítés rendszerességére, a lényegesen magasabb felelősségi fokra, valamint a helyettesített szolgálati beosztás besorolására. Az egy helyettesítéssel érintett hónapokban az előfordulás csekély száma miatt az illetményalap 100%-os mértékét tartotta indokoltnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset teljes körű elutasítását; másodlagosan a havi legfeljebb két helyettesítéssel érintett hónapok esetében a kereset elutasítását és a legalább 3 helyettesítéssel érintett hónapokra a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 100%-ára mérséklését; harmadlagosan a havi egy helyettesítéssel érintett hónapok esetében a kereset elutasítását és a legalább 2 helyettesítéssel érintett hónapokra a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 75%-ára, a legalább 3 helyettesítéssel érintett hónapokra a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 100%-ára mérséklését; negyedlegesen – ha kereset elutasítására ezen hónapok esetében sem kerül sor – az 1 helyettesítéssel érintett hónapokra a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-ára mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete azért jogszabálysértő mert: (1) megállapította, hogy szerparancsnokként a szolgálatparancsnok helyettesítése megbízási díjra való jogosultságot keletkeztető többletmunka; (2) ez előző jogszabálysértés hiányában jogalap nélkül a havi 1 helyettesítéssel érintett hónapokra is megállapított megbízási díjra jogosultságot; (3) a jogalap fennállása esetén a helyettesítést gyakoriságát nem értékelte és eltúlzott összegű megbízási díjat állapított meg, mert a havi 1 helyettesítéssel érintett hónapokra 50%-os mértékű, a havi 2 helyettesítéssel érintett hónapokra 75%-os mértékű, a havonta legalább 3 helyettesítéssel érintett hónapokra 100%-os mértékű megbízási díj fogadható el.

[8] A megbízási díj jogalapja tekintetében előadta, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgáltatáscsomag helyettesítésére, a kereseti kérelem tartalom szerinti értelmezésével azonban 71. § (1) bekezdés b) pontjával egyező tevékenységre alapította követelését. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába más személy helyettesítése nem érthető bele, ezzel kiüresedne ezen rendelkezés b) pontja. Helytelen az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a többletfeladatot a munkavállaló szempontjából kell értelmezni, mert a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) és c) pontjai rendszertani, történeti és logikai értelmezése alapján a többletfeladatok fogalmát a munkáltató szempontjából kell értelmezni. A jogalkotó szándéka szerint, amennyiben az ellátott többletfeladat más személy beosztásához tartozik, akkor a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontját kell alkalmazni, ha nem tartozik már személy beosztásához, akkor a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapozza meg a megbízási díjra jogosultságot. Az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra is figyelemmel, rendszertani, történeti, valamint a logikai értelmezés alapján a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdésének taxatív felsorolt eseteiben külön körülményekre, egymással nem összemesható esetkörökre szándékozott megbízási díjat rendelni, ellenkező esetben pusztán a többletfeladathoz kötötte volna a megbízási díjra jogosultságot. A felperes helytelen jogszabály-értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) és c) pontjainak elemeire alapozta megbízási díjra való jogosultságát, miszerint a megbízási díj jogalapjaként a munkakörébe nem tartozó többletfeladatot, amely a szolgáltatáscsomag helyettesítése jelölte meg. A szer- és a szolgáltatáscsomag feladatai nagyrészt átfedésben vannak. A megsértett jogszabály megjelölése nélkül kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel állapította meg, hogy a harminc nap folyamatos helyettesítést el nem érő tevékenység megbízási díjra jogosultságot eredményez, mert többletfeladat akkor állapítható meg, ha elvégzésének lehetősége 30 napot előzően folyamatosan jelen van. A havonta 1-2 napi helyettesítés eseti jellegű, így a többletfeladatok rendszeressége nem állapítható meg, megbízási díjra jogosultságot nem keletkeztet.

[9] Az ügy tényállásától a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletében szereplő tényállás eltér, így az ott írt 150%-os mértékű megbízási díj nem vehető alapul, mert több felperesre havi 1,5-3,5, munkaidejük 30-35%-át kitevő többletfeladatot állapított meg a bíróság, és a mérlegelést a Kúria nem vizsgálta. Az ügyek egyediesítése szükséges, amelyek során a helyettesítések csekély számát mind a jogalap, mint a mérlegelés során figyelembe kell venni. A havi 1 alkalomnál kevesebb helyettesítés nem lehetséges, az de facto eseti jellegű, rendszeres többletmunkát nem jelent. Hivatkozott a Kúria Mfv.II.10.549/2015/5. számú ítéletére, amely szerint havonta legalább 3 szolgáltatellátás jelent rendszeres és nem eseti többletmunkát. Az elsőfokú bíróság ítélete eltér a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletében foglaltaktól is, mivel a havonta 1 többletfeladat-ellátást nem eseti jellegűnek, hanem rendszeresnek tekinti. Mivel az elsőfokú ítélet eltér a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett határozataitól, ezért a Kp. 99. § (1) bekezdésébe, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. évi törvény (a továbbiakban: Bszi.) 163.§ (1) bekezdésébe ütközően jogszabálysértő. Továbbá az elsőfokú ítélet a jogkérdésben való eltérésre indokolást nem tartalmaz, így a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésébe ütközik.

[10] A belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy a megállapított megbízási díj eltúlzott mértékű, mert a fizikailag létező legkisebb többletfeladat a legkisebb mértékű 50%-os megbízási díjra keletkeztet jogosultságot. Ebből kiindulva a havi 2 alkalommal történő helyettesítés 75%-os, míg a havi 3 és e feletti helyettesítés esetében 100%-os mértékű a megbízási díj. A mérlegelésnél az elvégzett munka mennyiségét kell

alapul venni. A Kúria Kf.45.121/2022/5. számú határozata szerint a feladatellátás gyakoriságától is függ a megbízási díj. Az elsőfokú bíróság megsértette a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdését is, mert a bizonyítékokat rosszul értékelte, téves következtetéseket vont le belőlük, és ez képezte a megbízási díj megállapításának alapját.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében – annak tartalma szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kitért mind a jogalap, mind az összecszerűséget érintő fellebbezési érvekre, utalt a Kúria és a Fővárosi Ítéltábla hasonló tényállás kapcsán hozott döntéseire.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor egyrészt figyelembe vette, hogy az alperes – elsődleges fellebbezési kérelmével jogalapjában – a teljes elsőfokú ítéletet támadta, a keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezést is az elsőfokú bíróságtól eltérő jogalapra kívánta helyezni. A Kp. 99. § (1) bekezdése nem az elsőfokú bíróság eljárására vonatkozó rendelkezést tartalmaz, annak megsértésére sikerrel hivatkozni nem lehet. Másrészt az alperes fellebbezésében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a keresetben szereplő felperesi feladatokat harminc napot meghaladó (eseti jellegű helyett rendszeres) megbízásnak, azonban ezzel összefüggésben megsértett jogszabályhelyet [Hszt. 71. § (6) bekezdés] nem jelölt meg. Ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – a másodfokú bíróság a 30 napot meghaladó megbízás tekintetében nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e körben nem voltak olyan állított jogszabálysértései, amelyeket összevethetett volna az ítéleti indokolással. Harmadrészt az elsőfokú ítéletben rögzített releváns tényeket a felek nem vitatták, egyedül azok anyagi jogi értékelése képezte vita tárgyát. Az alperes alapvetően az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól, a fellebbezésben állított eljárás jogszabálysértéseket is az ügy anyagi jogi érdemével – az ítélet jogalapja és a bírói mérlegelés jogszerűségével – összefüggésben fogalmazta meg. Ezért a másodfokú bíróság a tényállástisztázási, valamint az indokolási kötelezettség kapcsán is az ügy anyagi jogi vizsgálata során foglalt állást. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések és irányadó ítélkezési gyakorlat megfelelő alkalmazásával megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[14] Az alperes alaptalanul érvelt fellebbezésében a megítélt marasztalás jogalapjának helytelen megjelölésével. A Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjára – konkrétan megjelölt, a (7) bekezdés a) pontjának megfelelő – szolgálati beosztás ellátásában tartósan akadályozott személy helyettesítése esetén lehet sikerrel hivatkozni. Ennél fogva a 71. § (1) bekezdés b) pont szerinti többletfeladat-ellátás a tartós akadályoztatással oksági kapcsolatban van, amely a jelen ügy tényeitől eltérő esetkört jelöl. Az alperes álláspontjától eltérően az eredeti szolgálati beosztás ellátása mellett a helyettesítéssel azonos beosztású (munkaköri feladatú) tartósan akadályozott személy helyettesítése is megbízási díj megfizetését vonja maga után [Hszt. 71. § (5) bekezdés], míg a beosztáshoz nem tartozó feladatkör egyaránt lehet más beosztásba tartozó vagy az adott szervezetben rendszeresített beosztáshoz nem tartozó feladat egyaránt. A Hszt. 71. § (1) bekezdésében felsorolt többletfeladatok bármelyike, ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, megbízási díjra jogosít. Jelen ügyben a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre hivatkozott, ezért a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a kereseti kérelemhez kötött elsőfokú bíróságnak ezt kellett vizsgálnia, és ezen vizsgálódása eredményeképpen ítéletét a c) pont szerinti esetkörre alapította. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság feladata az elsőfokú ítélet – fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei közötti – jogszerűségének a vizsgálata [Kp. 99. § (1) bekezdése, 109. §-a], így az elsőfokú ítélet jogszerűségét azon jogszabályok mentén kell megítélnie, amelyekre az elsőfokú bíróság a döntését alapította; ettől eltérő jogalap vizsgálatára nincs lehetősége.

[15] A Kúria BHGY-ban közzétett Kfv.III.45.052/2023/7. számú ügyazonos ítéletében jelen ügy jogalapra vonatkozó jogkérdését a releváns jogszabályi rendelkezések értelmezésével már eldöntötte. Iránymutató döntése értelmében a szerparancsnok felperesek szolgálatparancsnokot helyettesítő tevékenysége olyan többletfeladatként volt értékelhető, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosít.

[16] Az elsőfokú bíróság a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében helyesen utalt a kiforrott ítélkezési gyakorlatra, amely szerint amennyiben a szolgálati beosztáson kívüli rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg. A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység – ellenszolgáltatásra jogosult (Kúria BHGY-ban K-MJ-2018-299 azonosítóval közzétett Mfv.I.10.304/2017/15. számú határozata). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kúria BHGY-ban K-MJ-2018-306 azonosítóval közzétett Mfv.II.10.516/2017/4., K-MJ-2018-306 azonosítóval közzétett K-KJ-2022-23 Kf.VIII.39.804/2021/4. számú határozatai).

[17] Az elsőfokú bíróság a töretlen ítélezési gyakorlatra hivatkozással helyesen állapította meg, hogy a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BM rendelet 5. melléklete szerint a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak. A két beosztás más képzettséget követel meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek, a felperes beosztásához képest a szolgálatparancsnoki tiszti beosztás. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (Kúria BHGY-ban K-KJ-2022-78 azonosítóval közzétett Kf.VIII.40.367/2021/4. számú határozata).

[18] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja – annak okától függetlenül – szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes utasította – jogszerűen – bizonyos szolgálatok során szolgálatparancsnoki feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy a felek ezt a többletszolgálatot helyettesítésnek nevezik, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi (BHGY-ban K-KJ-2021-680 azonosítóval közzétett Kf.VII.39.525/2021/3. számú) határozataiban leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben beosztásának ellátása mellett rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Ez pedig a perbeli esetben megvalósult, mert a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett, és a kimutatásokban tételesen megjelölt feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak.

[19] A valamely többletfeladat ellátásának eseti vagy rendszeres jellege a peresített időszak egésze helyett havi szinten vizsgálendő, mert a Hszt. 71. § (6) bekezdése értelmében a 30 napot meghaladó megbízásnak van jelentősége. Ezért a havi 1 többletfeladat a megbízási díjra jogosultságot nem zárja ki, adott esetben a többletfeladatás ellátás mértéke a megbízási díj összegének meghatározása során értékelhető. A szolgálatparancsnoki feladatok ellátására a jelen ügy tényállása szerint a peresített időszakban rendszeresen, folyamatosan visszatérően került sor, így az nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt a felperesnek, ezért az alapján díjazásra vált jogosulttá. Mivel a többletfeladatok ellátására a kereseti időszakban rendszeresen, folyamatosan visszatérő jelleggel került sor, így a Hszt. 71.§ (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízás megvalósulása is megállapítható.

[20] Az elsőfokú bíróság a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítélete elvi tartalmától nem tért el; a havi 1-2 alkalommal történő helyettesítést a Kúria ezen ítéletében nem minősítette eseti jellegűnek. A másodfokú bíróság e körben utal az ítéleti indokolás [33] bekezdésében és elvi tartalmában (indokolás [37] bekezdésében) foglaltakra. Ezért e tekintetben az elsőfokú bíróságnak indokolási kötelezettsége sem volt. A fellebbezésben

hivatkozott Mfv.II.10.549/2015/5. számú kúriai döntésben foglaltak ügyszabadság hiányában nem irányadóak. Ezen eseti döntésben a Kúria a szerkezelő beosztású felperes esetében a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (rég. Hszt.) szabályait eltérő tényállás (össze nem hasonlítható munkarend és szolgálatellátás) mellett értelmezte. Így a Bszi. 163. § (1) bekezdésének, valamint a Pp. 346. § (5) bekezdésének sérelme nem állapítható meg.

[21] Az alperes alaptalanul állította a megbízási díj mértékére vonatkozó elsőfokú bírói mérlegelés okszerűtlenségét is. A Hszt. 71. § (5), a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) és a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdései alapján a helyettesítési díj mértékét nem kizárólag a feladatellátás gyakorisága alapján kell meghatározni. Az elsőfokú bíróság a többletfeladat nagysága, a többletterhek megállapítása során a többletfeladatok mennyisége mellett jogszerűen vette figyelembe az ellátott beosztás lényegesen magasabb felelősségi fokát, valamint magasabb besorolását. A másodfokú bíróság rámutat, hogy a felperes középfokú végzettséghez kötött, gyakorlati jellegű beosztásához képest a felsőfokú végzettséghez és tiszti rendfokozathoz kötött szolgálatparancsnok magasabb illetményben részesül, számos adminisztratív és koordinációs feladatot lát el, több beosztott irányítását végzi, így lényegesen magasabb felelősséggel tartozik. Az elsőfokú bíróság mérlegelése során – helyesen – a 24 órás szolgálatokkal teljesítendő többletfeladatok mennyiségére is tekintettel volt, ezért disztinkciót alkalmazott, és az általa megállapított megbízási díj-mérték a többletfeladattal érintett beosztás lényegesen magasabb felelősségi fokára, valamint magasabb besorolására figyelemmel a havi 1 feladatás esetén sem tekinthető okszerűtlennek. Így az alperes alaptalanul hivatkozott a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésének megsértésére. Ezért az alperes nem tudta alátámasztani az bizonyítékok egyenként és összességükben történő értékelésének megalapozatlanságát sem, ezért a Kp. 78. § (2) bekezdésében foglalt megsértése sem állapítható meg. A Kúria a BHGY-ban közzétett Kf.III.45.121/2022/5. számú ítéletében nem foglalt úgy állás, hogy a megbízási díj mértéke kizárólag a többletfeladatellátás gyakoriságától függ, így az alperes erre történő hivatkozása alaptalan.

[22] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 82. § (1) és 83. § (1) bekezdései értelmében kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének (ügyvédi munkadíjának és igazolt költségeinek) megfizetésére, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére figyelemmel.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (52.564 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. április 2.

dr. Robotka Imre s.k.
a tanács elnöke

dr. Bendli Attila József s.k
előadó bíró

dr. Bíró Péter s.k.
bíró